

Moja občina v samostojni Sloveniji

Likovni in literarni natečaj je bil namenjen učencem VIZ OŠ Rogatec, PŠ Dobovec in PŠ Donačka Gora. Učenci so bili povabljeni, da ob **30-letnici samostojnosti in enotnosti Slovenije** s paleto bogatih barv in s prefinjeno žlahtno slovensko besedo zajamejo bogastvo naravne in kulturne dediščine svojega domačega kraja.

NAGRAJENA LIKOVNA IN LITERARNA DELA

DOMAČI KRAJ

Rogatec naš je lep in nasmejan,
kraj z lepotami in zgodbami obdan.

Staro jedro ga krasi,
na hribu razvalina starega gradu stoji.

V cerkvi svetega Jerneja zvon zvoní,
dvorec Strmol ponosno tam stoji,

kjer marsikdo se poroči.

V osnovno šolo pa nas vodi pot,
mimo Šmitovih kmečkih lepot.

Kevin Zakelšek, 7. r.

Hana KRAMPERŠEK, 8. razred

TRG ROGATCA

Mentorica: Nataša Novak, prof.

Jernej MATEJ, 3. razred

Mentorica: Bernarda Horvat, prof.

CERKEV SVETEGA JERNEJA

Luka NOVAK, 8. razred

POGLED NA MOJ KRAJ

Mentorica: Nataša Novak, prof.

ROGATEC

Rogatec je kraj, ki so ga hoteli zase Turki že v 15. in 16. stoletju. Zakaj? Bil je tako lep in mogočen kraj z dvema gradovoma na nasprotnih hribih med samimi zelenimi cvetočimi hribčki, vedno obsijanimi s soncem. Hiše so imele živopisane fasade, rože na oknih in vedno nasmejane prebivalce. Pri vsaki hiši so nekaj izdelovali in vsi njihovi izdelki so bili cenjeni in iskani daleč naokoli. Pri eni hiši so izdelovali najlepše in najbolj trpežne čevlje, pri drugi so pekli najboljši kruh daleč naokoli, pri tretji so podkovali konja tako dobro, da je bil hitrejši od strele, pri četrti so kovali najmočnejše žeblje, kar se jih je dalo dobiti, pri peti so sloveli po čudovitih pletenih košarah, da o steklu, ki so ga pihali pri šesti, sploh ne govorimo, pa še oblačila, ki so jih šivali pri sedmi hiši, vsi so hodili ponje ... Ta dober glas je segel vse do daljne Turčije, vendar so jih domoljubni prebivalci s pomočjo grajske vojske vedno pregnali.

V Rogatcu so se torej dogajali čudeži. Živali so znale govoriti in imele odličen odnos z ljudmi. Ljudje so rajali, peli, plesali, imeli pojedine, si pomagali, se spoštovali in imeli radi. Pravzaprav so vsak petek proslavljali, da so se rodili v tako krasnem kraju. Ko so proslavljali, se je to slišalo daleč naokoli in pridružile so se jim tudi živali. Imeli so orjaško pojedino, ki je nahranila vse prebivalce, preostalo so vedno razdelili živalim. Denarja niso uporabljali, stvari so si le menjali med sabo, ampak le kolikor je kdo rabil. Pa vendar se je lepega dne to spremenilo, zgodilo se je nekaj strašnega.

Prebivalci so imeli običajno petkovo zabavo, ko je nekdo čuden vstopil v trg Rogatec. Ni izgledal, kot da spada med ljudi ali živali. Pa tudi rastlini ni bil podoben. Bil je zelo velik in močan. Izgledal je zmedeno, a grozljivo. Pograbil je najbližjega tržana ter si ga stlačil v usta. Ljudje so začeli bežati ter klicali na pomoč grajsko vojsko. Grajska vojska je napadla velikana in ga pikala z meči in sulicami, velikana pa to ni ganilo. Razmetaval jih je kot lutke iz cunj. Videli so, da tega ne bodo zmogli rešiti sami, zato so poklicali grofa Bartolomeja na pomoč. S svojim mogočnim in hitrim konjem je prijezdil v trg iz daljne dežele v najkrajšem možnem času, vendar je še komaj prepoznal Rogatec, saj je bil zravnian s tlemi. Zelo se je razjezil, ko je zagledal velikana. Iz tulca je potegnil svojo čarobno sulico ter velikanu prebodel srce. Ta se je zvrnil na tla in v slabem tednu že bil prekrit s travniki in gozdovi. Nastal je hrib po imenu Donačka gora. Tam je danes pragozd, v katerem živijo mnoge živali, vendar ne govorijo več, saj jih je strah, da bodo prebudile velikana.

Rogatec so tržani sicer povrnili nazaj v prvotno stanje, Bartolomeja, ki so ga domačini klicali Jernej, so oklicali za junaka in zavetnika Rogatca. Pa vendar je ta strašen velikan naselil strah v kosti ljudi, zato so se vseeno začeli zaklepati v hiše. Še vedno so ostali dobri prijatelji in prijazni drug do drugega, vendar so postali tudi bolj previdni, prenehali so s tedenskimi rajanji, njihovi izdelki so postali manj dostopni.

Ta velikan že tako dolgo trdno in globoko spi, da se ga ne da zbuditi, zato je čas, da se trg Rogatec in njegovi prebivalci znova vrnejo v tiste davne, vesele, prijazne čase.

NAŠA MOGOČNA GORA

Neca TUDJA, 4. razred

Mentorica: Kornelija Jagodič, prof.

ROGATEC

V občini Rogatec živim,
nikamor drugam si ne želim.

Na hribčku razgledni stolp stoji,
in gleda h konjušnici.

Donačka gora tu stoji,
rada dol videla bi,
saj kar visoko je,
ima oblake za prijatelje.

Si v Rogatcu že bil?
Pridi, vesel bi te bil.

Gašper Fric, 7. r.

Mentorica: Petra Prevolšek, prof.

Ana ANTOLINC, 5. razred

GRAD STRMOL

Mentorica: Mag. Samanta Žibert, prof.

KRIŽ NA GORI

Mentorica: Marta Butolen, prof.

Matija CMEREŠEK, 2. razred

ROGATEC

Rogatec, Rogatec, prelepi je kraj,
v njem vidiš čudoviti raj.
V njegovi naravi se sprostiš
ter ob prijetnih sprehodih se razbudiš.

Najbolj znana je Donačka gora,
na katero lahko gre prav vsak
in vzdihne čudoviti zrak.
V njej se skrivajo veliki gozdovi,
z različnimi drevesi in plodovi.

Za brezskrbne dni
poskrbijo prelepi ribniki.
Za navdih pa še razgledni stolp,
s pogledom naravnost na konjušnico.
Imamo tukaj še muzej,
ki nam daje malo zgodovinskih vej.

Rogatec, Rogatec, joj, kako si lep!
Kdor hoče, naj pride vate živet.

Luka Vidakovič, 6. b

Mentorica: Petra Prevolšek, prof.

Mentorica: Nataša Novak, prof.

PISANI ROGATEC

Rafael SELIM, 6. razred

Mia MORDEJ, 1. razred

Mentorica: Martina Žlof Jadek, dipl. vzg. pred. otr.

IZVIR SOTLE

MOJ KRAJ

Živim v majhnem kraju,
kjer se počutim kot v raju.

Čeprav Rogatec je daleč od Ljubljane,
si lahko tu izpolnim vse svoje sanje.

Večkrat se povzpnem na Donačko,
od tam moj pogled seže tudi na sosednjo Hrvaško.

Jeseni se odpravim v Log
in nabere nekaj gob.

Lorena Horvat, 6. b

Mentorica: Petra Prevolšek, prof.

Skrivnostni velikan

Skoraj vedno, ko pogledam skozi okno, vidim skrivnostnega velikana. Včasih zelenega, včasih zlatega ali rdečega, včasih čisto belega. Zgodi se celo, da včasih izgine. Ne vem sicer zakaj, a ta velikan nosi ime Donačka gora. Mogoče je bil včasih celo živ in ni bil velikan, ampak velikanka Donačka. Nikoli ne veš.

Ta moj je zelo skrivnostna gora, ki stoji nad mojim domačim krajem. Baje pazi na nas in na zmaja, ki spi v njenem trebuhu. Uh, da se le ne bi zbudil. Če bi se ta zmaj zbudil in bi najprej odprl levo oko, ki je rdeče, bi naš majhen kraj Rogatec zajel velik požar. Če bi pa najprej odprl desno oko, modro, bi Rogatec zajela velika poplava. Naj le dobro, trdno in globoko spi.

Ta naš velikan pa je tudi fantastično skrivališče za majhne, ampak mogočne bolhe. Čarovnice, ki v njegovem zavetju »žurajo« in kuhajo hude nevihte. Kuhajo velike črne oblake, iz katerih dežuje. Zakaj pa kuhajo v takšnem vremenu? Najbrž zato, ker nihče ne bi šel na goro sredi hude nevihte. Čarovnice so majhne in hudobne, vsaka ima veliko bradavico, iz katere raste še več bradavic in dolge črne dlake. Imajo tudi težave s hrbtom, saj v čarovniški šoli niso sedele vzravnano, ko so bile majhne. K sreči pa so čarovnice pri močeh za kuhanje le, ko se vsi planeti v vseh galaksijah poravnajo, kar pa se zgodi le zelo zelo redko. Če boste dobro pogledali, boste čarovnice videli kot velika stara nagubana drevesa, ki sestavljajo pragozd na Donački gori.

Pred kratkim sem se povzpel na vrh po poti preko jeklenice in klinov. Prečkal sem skalo in opazil, da je pravzaprav velika okamenela »cokla«. To me je res prepričalo, da imamo v bližini okamenelega velikana. Z vrha s čudovitim razgledom po širni okolici sem se odpravil do zidu, za katerim je zmaj. Pogledal sem skozi lino v zidu, saj sem se hotel prepričati, da zmaj spi. Uh, zdaj sem se spomnil, mogoče je to zmajeva nosnica. Bil sem čisto tiho in veter ter vlaga, ki sta mi puhnila v obraz, sta povedala čisto dovolj. Hitro sem oddrvel v dolino.

Ko sem se odpeljal domov, se mi je zazdelo, da se mi je Donačka gora na veliko nasmehnila in mi pomežiknila. Ampak, ko sem se zastrmel vanjo, se ni zgodilo nič več.

Šel sem domov in si rekel, da bom še kdaj prišel na to prečudovito goro.

Lea Artič, 4. razred

NAŠA GORA

Mentorica: Kornelija Jagodič, prof.

Jan GOBEC, 5. razred

Mentorica: Mag. Samanta Žibert, prof.

MUZEJ NA PROSTEM ROGATEC

ŠMITOVE PESMI

Mimo Šmitove domačije grem
in vem:

Ko se je iz hiše valil domači dim,
se je tukaj spesnilo veliko rim.
Verz za verzom izpod peresa,
Jože Šmit na list nam stresa.
Njegove pesmi se v šoli učimo
in z njimi pouk razvedrimo.
Ob njih uživam tako,
kot ob pogledu na cvetoče drevo.
Obraz pa se mi razjasni,
ko Minibaba v moje misli prihiti.

Gaja Prevolšek, 7. r.

Mentorica: Petra Prevolšek, prof.

ZMAJČEK

Bil je umirjen dan in zmajček je sedel v steni v središču Rogatca. Bilo mu je zelo dolgčas. Naenkrat je začutil potres. Hiša, v kateri je bil, se bo porušila! Poskušal je pobegniti, ampak se je spomnil, da je le kamen v steni.

Naslednji dan se je počutil varno. Pogledal je okoli sebe in videl je veliko ljudi ter bele stene. Znašel se je v muzeju. Bil je začuden, saj ni vedel, kaj bi navaden kamen delal v muzeju. Poskušal je pogledati, kaj piše na listu pred njim, ampak svetloba sončnih žarkov mu to ni dopuščala. Poskušal je znova in znova, dokler ni obupal.

Dnevi v muzeju so minevali, nakar so delavci pred njim postavili sliko Rogatca iz davnih časov. Zmajček je prosil sliko, če mu lahko prebere, kaj piše na listku. Slika mu je povedala nekaj dejstev o njem. Zmajček je bil zelo presenečen nad tem, koliko je star, saj je imel občutek, da je na svetu komaj nekaj let. V resnici pa je rogaški zmaj, ki je vklesan v kamen, že iz srednjega veka. Zmajček je bil počaščen, da je del zgodovine in mirno je zdrsnil v globok spanec.

POGLED V PRETEKLOST

Kevin ZAKELŠEK, 7. razred

Žana Brantuša, 7. razred

Mentorica: Petra Prevolšek, prof.

Mentorica: Nataša Novak, prof.

Kris REŠ, 1. razred

OB PRAZNIKU NA VRHU DONAČKE GORE

Mentorica: Bernarda Horvat, prof.

DONAČKA GORA

Lepa, zelena, visoka stoji,
na vrhu pa čudovit razgled kroji.

Zastava naša tam gori vihra,
na bližnji klopci pa se ljubezen smehlja.

Včasih kapo in šal dobi,
a vseeno mrzlo zimo preživi.

Vsak dan številne obiskovalce gosti
in jih s svojo lepoto počasti.

S krošnjami pokrita se igra,
iz dneva v dan v barvi spreminja se vsa.

Zoja Prevolšek, 6. a

Mentorica: Metka Urleb, prof.

»VSAK OTROK JE UMETNIK. TEŽAVA JE, KAKO OSTATI UMETNIK, KO ODRASTEMO.« *(Pablo Picasso)*

Na Občini Rogatec se **zahvaljujemo** za vsa prispela likovna in literarna dela,
nagrajenim avtorjem ter njihovim mentorjem pa iskreno **čestitamo**.

December, 2020

Mojca Šmit, univ. dipl. obl.
podžupanja

PONOSNO IN VESELO PRAZNUJMO
DAN SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI SLOVENIJE.

OBČINA ROGATEC